

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **Plk. R. O.,** zastoupený JUDr. Martinem Hádkem, advokátem se sídlem Ječná 39a, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, proti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 18. 4. 2011, č. j. PPR-1989-10/ČJ-2011-99KP, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2012, č. j. 2 A 23/2011 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

Ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech kázeňských rozhodnutím z 28. 12. 2010, č. 1501/2010, uznal žalobce (dále též *„stěžovatel“*) vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona, kterého se dopustil tím, že dne 1. 6. 2010 v 10:43 hodin při řízení služebního dopravního prostředku zn. Škoda Octavia, registrační značky (RZ) X (dále jen „SDP“), na dálnici D11 81,0 km v katastru obce Osice ve směru jízdy na Hradec Králové nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost a v měřeném úseku, kde je mimo obec dovolená nejvyšší rychlost 130 km/h., jel rychlostí 195 km/h. (po odečtu tolerance), tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 50 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno

příslušníky dálničního oddělení Pravy silničním rychloměrem zn. POLCAM PC2006, výrobní číslo 1241PL/2009, jehož platnost ověření, dle ověřovacího listu Autorizovaného metrologického střediska č. 271/09 ze dne 2. 12. 2009, končí dnem 2. 12. 2010. Tímto jednáním plk. O. porušil právní povinnost řidiče vymezenou ustanovením § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu. Za uvedené jednání uložil ředitel stěžovateli kázeňský trest pokutu ve výši 5.000 Kč a trest zákazu činnosti na dobu 6 měsíců spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

Žalovaný policejní prezident následně odvolání stěžovatele zamítl a potvrdil rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje.

Městský soud v Praze rozsudkem z 2. 11. 2012, č. j. 2 A 23/2011 - 30, žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

Městský soud konstatoval, že není sporu o hodnotě naměřené rychlosti 195 km/h. Soud se zabýval otázkou, zda bylo bez pochybností prokázáno vyvinění žalobce z porušení povinností § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, na které poukazuje ustanovení § 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, tím, že se stěžovatel v rámci svých pravomocí snažil o zastavení ohrožení nebo pořádku či bezpečnosti, a tedy zda se na stěžovatele vztahují ustanovení § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Soud uvedl, že by muselo být prokázáno, že se stěžovatel svým jednáním snažil odstranit bezprostřední porušení bezpečnosti, kterou měl způsobit řidič osobního automobilu zn. Škoda Superb neznámé poznávací značky při jízdě na dálnici D11, který měl stěžovatele opětovně kolem 75. kilometru dálnice předjíždět, vysmát se mu a urážlivě na něj gestikulovat. Podle městského soudu však ze záznamů hlídky Policie České republiky, která stěžovatele zastavila na 81. kilometru dálnice D11 (z úředního záznamu z 12. 7. 2011 a z CD záznamu), nevyplynulo, že by takový automobil před stěžovatelem jel. Městský soud je dále názoru, že pokud by automobil sjel z dálnice dříve na 76. kilometru, neodůvodňovalo by to další pronásledování vozidla zvýšenou rychlostí. Stěžovatel by dřívější sjezd pronásledovaného vozidla musel na rovném úseku a za dobré viditelnosti bezpochyby zaznamenat. Městský soud dále zjistil, že dne 1. 6. 2010 v operačním středisku Krajského ředitelství Královehradeckého kraje nebyla přijata žádná žádost o součinnost ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, kterého se měl dopustit řidič nezjištěného vozidla Škoda Superb. Podle soudu ze způsobu jízdy rovněž nevyplynulo, že by stěžovatel stíhal jiné vozidlo (stěžovatel jel v pravém pruhu, předjel pomaleji jedoucí vozidlo a zařadil se zpět do pravého pruhu). Podle přesvědčení soudu stěžovatel nezasahoval proti řidiči vozidla značky Škoda Superb, neboť existence tohoto vozidla nebyla nikterak prokázána. Soud proto shledal tvrzení stěžovatele účelové a dospěl k závěru, že nebylo prokázáno vyvinění stěžovatele dle § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb. pro plnění povinností policisty podle § 10 odst. 1 zákona č. 278/2008 Sb. Městský soud nezohlednil svědeckou výpověď R. P., neboť ten se vyjádřil pouze k situaci na nájezdu na dálnici D11 v prostoru Praha Černý Most a nikoliv v místě zadržení stěžovatele, svědek navíc nevysvětlil, z jakého důvodu je v knize provozu psána cesta do Kladna, nikoliv do prostoru Praha Černý Most.

Městský soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, pokud shledal, že se stěžovatel dopustil jednání majícího znak přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle soudu v jednání stěžovatele nelze shledal krajní nouzi, uložené opatření nemůže být podle soudu zjevně nepřiměřené, neboť jak pokuta, tak zákaz činnosti byly stěžovateli uloženy při dolní hranici zákonného rozpětí.

II. Kasační stížnost

Stěžovatel proti rozsudku městského soudu podal včasnou kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti odkázal na povinnosti policisty podle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky a na stanovisko odboru bezpečnostní politiky Ministerstva vnitra k využívání § 18 odst. 9 zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož je policista povinen v řízení o přestupku dokázat své tvrzení, že se na něj vztahuje tato výjimka ze zákona, a že pokud se tak nestane, má služební funkcionář za prokázané, že se policista dopustil přestupku. Podle stěžovatele tento důkaz nutí podezřelého z přestupku v rozporu s presumpcí neviny, aby dokazoval svou nevinu. Podle názoru stěžovatele bylo úkolem správních orgánů postavit najisto, že důvody provedení úkonu dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., nastaly tak, jak stěžovatel tvrdil a pochybnosti měl služební funkcionář případně potvrdit či vyvrátit svědeckými výpověďmi.

Ke svědecké výpovědi, kterou žalovaný i městský soud v Praze z několika důvodů neshledali relevantní, stěžovatel uvedl, že R. P. byl náhodným svědkem události, zjištěn byl vyšetřovací činností správního orgánu na základě informací, které na místě úkonu poskytl žalobce. Bydliště svědka se nachází v Š., Z. X ve vzdálenosti cca 5-7 km od výjezdu na Černém Mostě. Stěžovatel již několik let využívá služeb autoservisu Hradil ve Všechlapech, svědka neviděl 8-10 let, zná jej sice z dřívější doby, ale bez osobních vazeb. Podle stěžovatele je přirozené, že během času člověk zapomíná určité detaily skutkového stavu, jehož byl svědkem, byl by neobvyklý jev, pokud by vypověděl i s odstupem času o věci naprosto přesné detaily.

Stěžovatel se domnívá, že důvodem dřívějšího odbočení vozidla značky Škoda Superb mohlo být provádění policejního dohledu nad bezpečností silničního provozu. Stěžovatel odkázal na (dle jeho názoru) pochybnosti vyvolávající znění úředního záznamu hlídky Dálničního oddělení Pravy ze dne 12. 7. 2010, které mohlo potvrdit verzi stěžovatele; pochybnosti ve skutkovém stavu dle stěžovatele mohly odstranit svědecké výpovědi, kterých se v řízení dovolával. Podle stěžovatele mohli svědecky k odstranění rozporů přispět policisté Dálničního oddělení Pravy, odboru služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje, kteří prováděli dohled.

Podle názoru stěžovatele správní orgán nesprávně ztotožnil výpověď svědka pořízenou jako podání vysvětlení podle § 60 zákona č. 200/1990 Sb., s výslechem svědka ve smyslu § 51 zákona č. 200/1990 Sb.; stěžovatel uvedl, že se jedná o úkon orgánu policie v rámci nezbytných šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku, svědka a zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování. Stěžovatel je názoru, že analogicky k použitelnosti záznamů o výpovědi osob v trestním řízení podle § 185 odst. 5 a § 212 trestního řádu je třeba i v rámci přestupkového řízení předestřít vysvětlení osobě k odstranění rozporů v její výpovědi. Ačkoliv stěžovatel v řízení vystupoval aktivně, uvedl

všechny skutečnosti a tvrzení, žalovaný neprovedl výslechy svědků k relevantním skutečnostem a nezjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle stěžovatele je nepřípustné, aby důkazní břemeno bylo přenášeno na obviněného, což by bylo v rozporu se zásadami správního trestání a presumpcí neviny v trestním řízení podle článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel je toho názoru, že jeho jednání je možné považovat za jednání v krajní nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, neboť jeho úkon ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o Policii České republiky byl dokončován na základě primárního jednání řidiče vozidla Škoda Superb, kterým ohrozil zdraví žalobce i majetek Policie České republiky. Sekundární přestupek řidiče Škoda Superb na cca 75 km dálnice D11 naplnil nejen znaky přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, ale též znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Bezohlednou jízdou řidiče hrozil útok na zájem chráněný zákonem.

Stěžovatel nesouhlasí se závěrem soudu, že by při pronásledování musel zaznamenat sjezd automobilu z dálnice D11. Stěžovatel poukázal na své vyjádření v záznamu, ve kterém uvedl, že než začal vozidlo pronásledovat, kvůli horizontu s ním ztratil kontakt. Odhad stěžovatele, na kterém kilometru se nachází, byl nepřesný, neboť není možné, aby v době vyhodnocování podmínek k dokončení úkonu podle § 10 odst. 1 zákona o Policii České republiky a podmínek dálničního provozu registroval přesné označení kilometrů.

Stěžovatel poukázal na to, že způsob jízdy přizpůsobil zákonným podmínkám jízdy v pruzích s tím, že pro jízdu se služebním vozidlem Policie České republiky, které není opatřeno zvláštním výstražným světlem modré barvy, případně doplněno o zvláštní zvukové výstražné znamení, platí povinnost dodržování obecných povinností dle § 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a dále též ustanovení § 12 odst. 1 a § 18 odst. 9 téhož zákona.

Stěžovatel popřel, že by žádal o součinnost Integrované operační středisko Krajského ředitelství Královehradeckého kraje Policie České republiky. Přestože dle záznamu stěžovatel žádost o součinnost pojal jen jako úmysl k následujícím krokům a nikoliv jako skutečnost, v celém řízení je používáno sdělení operačního střediska vylučující žádost o součinnost jako důkaz k vyvrácení pochybnosti v neprospěch stěžovatele.

Stěžovatel závěrem konstatoval, že jeho postih by byl možný, teprve bylo-li by prokázáno naplnění všech znaků skutkové podstaty; existuje-li pochybnost, že skutkový děj se odehrál jinak, než že by naplnil znaky skutkové podstaty, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu. Stěžovatel rovněž uvedl, že na základě vlastní žádosti ze dne 30. 9. 2011 byl rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje propuštěn ze služebního poměru k 30. 11. 2011.

Žalovaný se se závěry městského soudu ztotožnil a je toho názoru, že spisový materiál byl dostačujícím k učinění správného skutkového závěru. Existence motorového vozidla zn. Škoda Superb nebyla v řízení prokázána, stěžovatelově verzi nesvědčil žádný z provedených důkazů a nebylo tak možno dovodit, že se vyvinil z jednání podle § 18 odst. 9 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z odůvodnění vyplývá, proč jeho

jednání nebylo posouzeno jako krajná nouze, úřední záznamy nejsou jedinými podklady, je proto je možné použít jako důkaz ve smyslu § 180 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Skutečnost, že stěžovatel nekontaktoval operační středisko, je nesporná a byla zjištěna jako jeden z podkladů rozhodnutí ke zjištění skutkového stavu věci.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Stěžovatel kasační stížností zpochybňuje skutkový stav; kasačnímu soudu současně nabízí svůj náhled na skutkové závěry městského soudu, resp. též žalovaného služebního funkcionáře a vznáší námitky proti dokazování úředními záznamy o výslechu svědků.

Podle § 180 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.

Podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru je důkazem vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.

Z uvedeného vymezení důkazních prostředků pro účely řízení ve věcech služebního poměru je Nejvyšší správní soud toho názoru, že úřední záznamy o výpovědi např. svědka, lze připustit jako listinné důkazy, přičemž příslušník bezpečnostního sboru má proti těmto důkazům zachovány námitky. Podle § 180 odst. 4 zákona o služebním poměru služební funkcionář hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stanoví-li § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů naroveň demonstrativně vyjmenované důkazní prostředky, nebylo nezbytné, aby služební funkcionář provedl výslech svědků, dospěl-li již z těchto podkladů k nepochybně zjištěnému skutkovému stavu.

Pokud stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje, že služební funkcionář zjistil skutkový stav procesně vadným postupem, když nesprávně vycházel z úředních záznamů o vyjádření svědků R. P. a policistů dálničního oddělení a eventuálně tyto svědky sám nevyslechl, Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatel takovou námitku v žalobě vůbec nevznesl a učinil ji poprvé až v kasační stížnosti. Stěžovatel tuto námitku již dříve v řízení před soudem bezesporu uplatnit mohl, avšak opakovaně polemizoval pouze s obsahem úředních záznamů, z nichž vyvozoval své závěry. Ani před soudem ani v odvolání uvedenou vadu dokazování služebnímu funkcionáři nevytkl, městský soud její důvodnost nemohl přezkoumat. Podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, proto není tato kasační námitka přípustná a Nejvyšší správní soud se jí nemohl dále zabývat.

Podstatou (též kasačních) námitek je argumentace, že stěžovatel v situaci, kdy *„při řízení služebního dopravního prostředku zn. Škoda Octavia, registrační značky (RZ) X na dálnici D11 nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost a v měřeném úseku, kde je mimo obec dovolená nejvyšší rychlost 130 km/h., jel rychlostí 195 km/h., tedy překročil nejvyšší dovolenou*

rychlost mimo obec o více než 50 km/h.“ (zjednodušená citace tzv. skutkové věty rozhodnutí služebního funkcionáře, pozn. Nejvyšší správní soud) takto jednal oprávněně za zákonem předvídaných podmínek ustanovení § 10 odst. 1 zákona o policii, a proto jeho překročení rychlosti o 65 km/h podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, nemůže být uznáno jako jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle § 22 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Z hlediska znaků jednání, které má znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o přestupcích, služební funkcionář nesporně zjistil, že stěžovatel jako řidič služebního vozidla na dálnici D11 mimo obec při naměřené rychlosti 195 km/h překročil povolenou rychlost o 65 km/h., bez pochyb zůstává i závěr o subjektivní stránce jednání stěžovatele, neboť ten si svého jednání je vědom a přiznal jej.

Stěžovatel opakovaně obhajuje verzi, že důvodem k jeho jednání bylo předchozí ohrožující chování řidiče automobilu zn. Škoda Superb. Stěžovatel tvrdí, že při nájezdu na dálnici proto musel přibrzdit, strhnout vozidlo na stranu co nejvíce vlevo a přitom použil výstražného zvukového a světelného znamení podle § 31 odst. 1 zákona o silničním provozu. Na to řidič mávl rukou a odjel. Stěžovatel vyhodnotil, že by úkon v rámci své pravomoci k eliminaci ohrožení nedokončil, proto nevyužil oprávnění § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Až když jej řidič vozidla dohnal kolem 75. kilometru, nevhodně a hanlivě na něj gestikuloval a odjel, rozhodl se stěžovatel dokončit úkon, tzn. vynutit právní povinnosti a uložení sankce, jak za tento přestupek, tak za předchozí jednání. Stěžovatele měl pouze v úmyslu požádat o součinnost integrované operační středisko Královehradeckého kraje, začal zvyšovat rychlost, aby vozidlo dojel a identifikoval registrační značku. Vozidlo již před sebou ale neviděl, proto zvýšil rychlost na 190 až 200 km/h, následně během několika minut za sebou viděl vozidlo VW Passat, které jej zastavilo.

Služební funkcionář z vyjádření svědků – zasahujících policistů pprap. D. a prap. H. - zjistil, že žádné rychle jedoucí vozidlo zn. Škoda Superb poznávací značky nebylo v době zastavení stěžovatele zjištěno. Svědek R. P. sice potvrdil, že vozidlo zn. Škoda Superb mělo při nájezdu ohrozit před ním jedoucí vozidlo ovšem s tím, že značku ani barvu vozidla si nepamatuje, a proto ani jedno vozidlo nebyl schopen identifikovat.

Žalovaný služební funkcionář připomenul, že stěžovatel byl v civilním oblečení, disponoval služebním vozidlem s civilní výbavou, které bylo technicky nezpůsobilé zastavit stíhané auto značky Škoda Superb. Služební funkcionář rovněž poukázal na způsob jízdy stěžovatele podle videozáznamu, na němž byl patrný způsob jízdy stěžovatele v pravém pruhu s přejížděním do levého pruhu pouze při předjíždění pomaleji jedoucích vozidel. Služební funkcionáři neshledali jednání stěžovatele ani krajní nouzí, neboť útok řidiče proti zájmu chráněného zákonem bylo dle jeho názoru možno odvrátit jinak, např. na základě žádosti o součinnost dálničního oddělení Poříčany, žádné takové opatření však stěžovatel neučinil.

Dálniční hlídka zastavila stěžovatele pro překročení rychlosti a současně další stejně či rychleji jedoucí vozidlo nezaznamenala. Ze záznamu pprap. D. dále vyplývá, že policisté za situace, kdy zastavili stěžovatele, možnou existenci pronásledovaného automobilu ani nemohli tušit (cca po dobu 5 minut), dokud toto tvrzení stěžovatel neuvedl jako důvod

překročení rychlosti. V samotném způsobu jízdy v pravém pruhu podle Nejvyššího správního soudu pak lze shledat podpůrný důkaz zpochybňující verzi stěžovatele, a to ve spojení s dalšími důkazy a tvrzeními. Měl-li stěžovatel, jak tvrdí, úmysl aktivním stylem jízdy dostihnout pronásledované (a mimo dohled vzdálené) vozidlo alespoň za účelem jeho identifikace, je zřejmé, že opakované vybočení za účelem předjíždění pomaleji jedoucích automobilů v pravém pruhu a návrat do pravého jízdního pruhu znamenající minimálně časovou ztrátu oproti výhodě přímé a souvislé jízdy na dálnici v jednom pruhu bez předjíždění, a za situace, kdy stěžovatel vyhodnotil podmínky § 10 odst. 1 zákona o policii a § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu jako naplněné, nepřisvědčuje tvrzení o pronásledování automobilu.

Služební funkcionáři ani městský soud v jednání stěžovatele neshledali podmínky pro jednání v krajní nouzi, když vyložili, že zamýšleného cíle – zastavení řidiče a postižení sankcí – mohlo být dosaženo jinak a efektivněji. Podle Nejvyššího správního soudu ani iniciativa podle § 10 odst. 1 a 2 zákona o policii neznamená absolutní povinnost jednat pouze v rámci vlastních možností a schopností zasahujícího policisty. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že právě v okamžiku, kdy měl stěžovatel stíhaného řidiče ztratit z dohledu a situace již nebyla pod jeho dostatečnou kontrolou, bylo na zvážení, jaký smysl mělo dál v takovém pronásledování pokračovat a jaké další opatření je vhodné přijmout. Pokud tedy stěžovatel pouze pojal úmysl a operační středisko za účelem součinnosti nakonec nekontaktoval, tím spíše nelze stěžovatelovu verzi o jednání za účelem ochrany vyjmenovaných zájmů relevantně přijmout a nelze považovat za splnění podmínky ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích.

V souvislosti s tím je nutno dodat, že prokázání výluky podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu není založeno na základě tvrzení policisty o její oprávněnosti; takovou situaci předvídá pouze § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru v případě diskriminace. Oprávněnost užití výluky podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu proto musí být v řízení spolehlivě zjištěna. Stěžovatelem tvrzené skutečnosti o důvodnosti iniciativy podle § 10 odst. 1 zákona o policii a na to navazující výluky postihu pro překročení rychlosti podle § 18 odst. 9 zákona o silničním provozu, však v řízení prokázaly, i když služební funkcionář resp. žalovaný dokazování k těmto tvrzeným okolnostem podle názoru Nejvyššího správního soudu spolehlivě provedl. V postupu služebního funkcionáře proto nelze shledat porušení principu presumpce neviny. V napadeném rozsudku bylo podle názoru kasačního soudu dostatečně vyloženo, proč úvahy stěžovatele, mající podpořit jeho verzi, nemohou obstát.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že ve stěžovatelově věci služební funkcionář dokazováním spolehlivě zjistil porušení zákona mající znaky přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 2 přestupkového zákona. Skutečnosti tvrzené stěžovatelem v rámci obhajoby o okolnostech vylučujících jeho odpovědnost za uvedené jednání provedeným dokazováním nebylo možné vzít za prokázané, jak výše uvedeno.

Ze všech uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze a kasační stížnost podle §110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

IV. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nevyšší správní soud v souladu s § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřísluší. Ze soudního spisu nevyplývá, že by žalovanému vznikly náklady přesahující rámec běžných nákladů, Nejvyšší správní soud žalovanému proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravně prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu